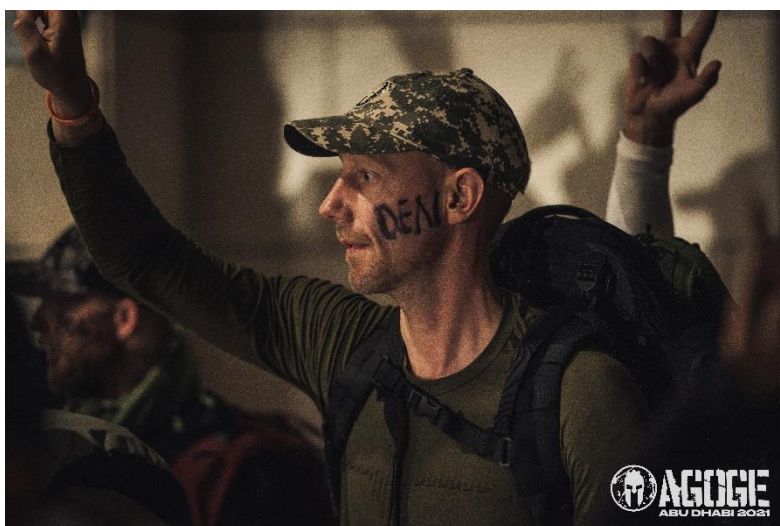

Kampen i Liwa Ørkenen

Tekst Michael Christensen og foto af Brent Doscher

“Ten minutes!”. Klokken var ti minutter over to om natten, søndag d. 28. November 2021, da jeg fik den korte kommando af instruktøren, da jeg åbnede døren. Jeg var allerede vågen og klar, da han bankede hårdt på. Rygsækken stod klar. Jeg havde ikke rørt ved rygsækken siden vi havde haft briefing og kontrol af udstyr for knap 8 timer siden. Tudsskriften med mit personlige tal “17” på højre kind og “DEN” for min nationalitet på venstre kind var tværet lidt ud – det skulle udbedres hurtigst muligt – det var et af mange punkter der var varslet straf på på briefing, såfremt det ikke

var i orden under hele eventen. Jeg var på et hotel i Abu Dhabi og jeg havde forberedt mig på dette øjeblik mentalt i flere år og trænet specifikt mod det i knap et år. Men NU gik det løs. Nu startede “Spartan Race AGOGIE” - efter

sigende et af de hårdeste udholdenheds-events på kloden. Det eneste jeg vidste med sikkerhed var at varigheden af eventen var 60-72 timer. Desuden vidste jeg fra den meget omstændige obligatoriske udstyrsliste og instrukser op mod eventen at vi skulle klare os selv, og at vi ikke ville få hverken søvn eller meget mad under eventen. Der florerede desuden mange rygter om usandsynligt hårde fysiske og mentale prøvelser fra tidligere deltagere. Kun rygter, idet man blev instrueret om at holde visse aspekter ved eventen hemmeligt. Det både skræmte og fascinerede mig.

Jeg fik afleveret min nøgle til hotelværelset, samt checket min taske med "civilt" tøj ind i receptionen og jeg var en af de første ude foran hotellet. Det var kaotisk og flere af deltagerne havde tydeligvis sovet tungt, for de var meget forvirrede, halvt pålædt da de kom slæbende med deres rygsække og meldte sig klar. Da event briefing sluttede dagen forinden ca. kl. 18 var vi blot instrueret i at holde os klar på hotelværelset.

Ud af 60 tilmeldte var 44 mødt op og stod klar da vi forsøgte at udføre første tilsyneladende lette opgave: fælles tælling fra en ende af, af de fremmødte. Træthed blandt deltagerne, samt udfordringer med forståelse af det engelske gjorde at Instruktørteamet blev tiltagende mere frustrerede og utålmodige. Jeg vidste at den mest gængse straf var fratagelser af goder samt burpees, hvis man ikke formåede at løse en opgave fyldestgørende. Idet vi endnu ikke havde tilegnet os nogen goder, var jeg sikker på at vi skulle starte eventen med en masse burpees. Det lykkedes dog på fjerde forsøg at tælle helt til 44 på engelsk uden "motivation" af burpees.

Vi blev gennet på to busser der ventede på os og så gik det endeligt løs. Vi vidste at der var knap 4 timers kørsel til den del af Liwa ørkenen hvor vi skulle tilbringe eventen i. Vi var ligeledes blevet briefet dagen forinden om at vi ville bevæge os tæt på grænsen til Saudi Arabien og i samme ombæring blev vi instrueret i hvordan vi skulle forholde os hvis vi mødte militære styrker. Instruktør-teamet også kaldet "Krypteia" var alle eks-militær-specialstyrker (og temmelig badass af slagsen fandt jeg ud af efter eventen) og de ville være i nærheden af os hele tiden i værste fald.

Da vi havde kørt med bussen en rum tid(vi var blevet frataget vores ure) og havde haft et tiltrængt toiletbesøg ved siden af motorvejen i det mest golde sted i ørkenen, skulle vi løse første opgave: vi skulle kortvarigt tænde vores mobiler i flytilstand, som vi havde medbragt i vandtæt lomme per instruks, og på første video af tre besvare hvem vi var og hvilke positive egenskaber vi medbragte til dette event. Det gennemgående tema ved AGOGE er selv-udvikling og refleksionerne og selverkendelser skulle være med fordre en en udvikling under og efter eventen. Der var et filmhold med der bl.a. også skulle bruge vores private optagelser til en dokumentar der skulle laves efter og om eventen. Da denne forholdsvis ufarlige opgave blev løst, fik vi alle bind for øjnene med instruks om ikke at tale sammen mere og at have styr på vores udstyr. Mit sidste blik ud af bussen inden det sorte klæde mørklagde mit syn var at det lysnede i horisonten – solen var ved at stå op, dvs vi havde kørt i knap 4 timer. Vi blev gennet ud af bussen med bind for øjnene, med instruks om at holde fast i personen foran os. Varmen ramte os med det samme vi steg ud og eneste ordre var: "Keep moving!".

I det øjeblik
havde jeg et
forløsende
øjeblik; det var
dét her jeg havde
trænet op til, det
var dét her jeg
forventede. Ikke
mere uvished, nu
skulle jeg bare
hænge i, holde

ud, velvidende at nu startede det hårde – de 60-72 timer var igang, så fra nu af skulle jeg "bare" arbejde timerne, minutterne af mod slut, et skridt af gangen.

Vi havde stadig bind for øjnene. Det var kaotisk. Sandet var dybt og tungt at gå i. Vi gik op og ned i sandklitter. Jeg kunne høre at nogle af deltagerne var faldet og havde brudt linjen. Der blev råbt: "Don´t break the line!" og "go faster!". Pludselig

blev vi beordret til at stoppe og forme et langt geled, skulder mod skulder. Da det endelig lykkedes at stå side om side var der stilhed. Det eneste vi kunne høre var summen af dronen fra filmholdet der fløj over os og vi kunne mærke varmen på vores tildækkede ansigter – solen var tydeligvis stået op.

Fire tilfældige deltagere blev trukket ud af geledet og udnævnt til holdkaptajner. Kaptajnerne fik til opgave at sammensætte deres hold og fik en ad gangen lov til at vælge holdkammeraterne. Da holdet endelig var sammensat og vi fik lov til at tage bindet af var det et af de mest mindeværdige øjeblikke jeg nogensinde havde oplevet. Udsigten fra toppen af en klitte over en af verdens største sandørkenlandskaber så langt øjet rakte.

Inddelt i hold fik vi nu første instruks, nemlig at vi skulle gå stik nord og finde et af fire flag, hvor vi bl.a. ville finde et kort. Fra nu af skulle vi klare os selv, vi skulle kun tage kontakt til instruktøren der fulgte efter hvert enkelt hold

på afstand, såfremt vi havde brug for lægehjælp. Fra toppen af sandklitten kunne man se et flag på toppen af en sandklitte et stykke bort. Alle holdene var ivrige for at vise sig, så alle satte i løb ned af klitterne. "Udfordringen" var dog midlertidigt at styrker og svagheder naturligvis varierede på holdet: nogle var små og hurtige, andre var store og tunge. Alle forcer vi skulle kæmpe med og tilpasse os i løbet af eventen. Ikke overraskende var der længere til flagene end ved første øjenkast. Det var ikke fatamorgana, men illusionen om at det flag vi sigtede efter ikke var tæt på, gik op for holdet da vi efter lidt tid fortsat synes at være lige så langt fra. Og omtrent da vi havde kæmpet os over den tredje stejle klitte, kom vi til en erkendelse, som vi brugte resten af eventen: at den lige vej mod målet sjældent er den hurtigste, hvis det handler om at forcere en sandklitte lige på eller at tage en

omvej ad mere fast sand. Idet et af de andre hold tydeligvis havde kurs mod det samme flag som os, så satte jeg afsted i løb mod flaget. Jeg nåede flaget før det andet hold, der skuffet måtte kæmpe sig afsted mod toppen af en anden klitte. Ved flaget fandt vi vores hvide holdveste, et kort og en bog. Vi var nu officelt "Team White".

Team White

Kortet var optegnet med den vanlige nordvendte pil, klitter og saltsletter. Især saltsletter kombineret med brugen af kompas gav os retning i løbet af eventen, idet symbolet af sand ikke hjalp os yderligere, idet det jo var OVERALT. Vi satte kursen mod første post. Vi vidste naturligvis ikke hvad der ventede os på posten, men de to andre symboler af vand og en lejr, virkede ikke presserende. Så Team White, bestående af 11 personer, herunder en franskmænd, en østriger, to ungarer, to arabere, fire amerikanere og mig som den første dansker nogensinde, begav os afsted igen. Jeg var ligeledes blevet gjort opmærksom på, at jeg blot var den anden skandinavier der havde deltaget i dette, den 11. udgave af Agoge.

I løbet af de næste 12 timer mistede vi to holdmedlemmer, den ene til ren udmattelse og den anden mistede bare gnisten, velvidende at kampen mod varmen og sulten skulle fortsætte minimum to dage mere.

I løbet af de næste 12 timer mødte vi bl.a. beduiner, vi legede simple beduinlege mod de andre hold, og formåede at vinde en pakke dadler, dadler der skulle vise sig

at være det eneste vi fik at spise under hele eventen. Vi lærte desuden om beduinkulturen, om kameler og om den gensidige respekt der er under krig, også kaldet "Ghazi". Altsammen viden vi skulle anvende i løbet af eventen.

Ghazi

Når vi ikke lige var på en post med de andre hold, kunne vi oftest se et par af de andre hold på afstand. Det stod holdene frit for at vælge den rute og den post de fandt plausibel som næste post. Men da

solen gik ned den første dag og vi havde fundet vej til en lejr, fik vi meldingen om at to hold fortsat manglede. Vi blev instrueret om at der i området lå remedier til at bygge et beduintelt, samt til at lave mad. Vi blev desuden instrueret i at påsætte os et slags bælte med tre lange plasticsnipper på, tre "haler". Halerne var sat på med velcro og kunne hives af. På hver hale skulle vi skrive vores nummer samt nationalitet. Tanken var at der efter aftenbønnen ved solnedgang indtil før morgenbønnen ved solopgang skulle udkæmpes "Ghazi" mellem holdene. Vi fik et specifikt regelsæt om hvor offensive vi måtte være, men bottomline var at vi ikke måtte udøve vold på hinanden og såfremt vi fik frataget alle tre haler fra et andet holdmedlem så kunne vi tage medlemmet til fange. Ydermere kunne halerne bruges til at handle varer med efter morgenbønnen den efterfølgende dag.

Det var desuden tilladt at "stjæle" alt fra de andre lejre, undtagen deres personlige udstyr. Med bæltet påsat og under beskyttelse af hinanden mod det andet hold der var i området ledte vi efter remedier. Vi fandt således

alle dele til beduinteltet, samt en wok, mel, salt og sukker. Alle fik en opgave, der blev således opsat telt, fundet brænde og mel, salt og sukker blev mixet sammen til en simpel dej. De fleste var på dette tidspunkt ved at løbe tør for vand og enkelte deltagere led under det, ved hallucinationer og flere brød sammen af dehydrering. I løbet af dagen var vi kommet forbi en enkelt vandpost, og her havde jeg fyldt alt op jeg kunne, inkl. en 5 liter vandtæt rolltop pose. Min altoverskyggende plan fra starten var at sørge for at være velhydreret under hele eventen. Jeg var indforstået med manglende mad og søvn, men vidste samtidig at vand være afgørende for hvor meget overskud jeg ville have gennem eventen. Til trods for at mange af de andre deltagere var gengangere virkede det til at jeg var den eneste der tænkte således. Vi vidste at det var en prioritet at få indhentet vand og nærmeste vandpost var tilsyneladende knap 6 km væk, og over nogle heftige klitter. Da tre af os satte afsted fik vi dog no go fra instruktørteamet, idet der fortsat manglede to hold, der begge var faret vild i deres søgen efter den nærmeste vandpost. Der blev således hurtigt fra instruktørteamet rekvireret en midlertidig vandpost, en kæmpe beholder, som de opsatte ca. en km fra lejren.

Samtidig med at vi på holdet fik grillet brød på wok'en, begyndte vi at lave en plan for nattens angreb, idet instruktør-teamet blev ved med at anspore alle holdene, nu fuldtallig med fire hold. Vi tænkte at vi ville slå til før de andre hold. Mens mig og Nathan, en af de amerikanske deltagere, hentede et læs vand til vores lejr, blev vi enige om at den bedste mulighed og det tidspunkt man var mest sårbar overfor angreb, var når man hentede vand væk fra holdet. Nathan, som var tidligere marinesoldat, og jeg, bemærkede at vi var de eneste der anvendte rødt lys på vores

pandelampe når vi bevægede os rundt i lejren. Vi besluttede at udnytte det og sammen med to mere fra vores hold ville vi ligge os på lur og angribe de andre hold når de gik efter vand, idet de alle havde det hvide lys på, synlig på lang afstand og som gjorde dem temmeligt natteblinde. En lang historie kort: det var en hård nat for de 3 andre hold og vi endte med mange haler inden natten var slut.

Næste dag da nattens Ghazi sluttede var det tid til at "trade" og med alle vores haler fik vi handlet en del mad, som uden tvivl rækkede resten af eventen. Det, kombineret med det brød vi fik

lavet i løbet af natten, gav et kæmpe boost i holdets energi. Det ville med sikkerhed række resten af de 48 timer.

Det var dog en meget kort glæde for efter morgenhandlen havde vi samling af alle holdene og vores hold blev bedt om at aflevere al den mad vi havde og fordele dem til de tre andre hold. Begrundelsen var at vi

havde været for hårde under nattens Ghazi. Det var et kæmpe slag for vores hold og med udsigten til ingen mad virkede næste opgave næsten umulig. Alle hold skulle pakke deres lejr sammen og transportere det med videre. Dvs. vores

beduintelt på knap 200 kg, udover vores egen oppakning, samt gryde, vand mm. Teltet blev pakket og kunne fordeles på to bunker á 100 kg, således at hver bunke kunne bæres af to mand. På vores hold ud af 9 deltagere havde vi dog en kvinde og to skadede mandlige deltagere, så det blev hurtigt åbenlyst af den hang på de sidste seks af os, at transportere teltet. Forudsætningerne til trods, stod det klart at vi skulle bevise vores værd overfor instruktørteamet efter den morgensamling. Vi ville have oprejsning for hvad vi synes var en uretfærdig konsekvens, eftersom vi selv mente at vi havde spillet reglerne indenfor spillets regler.

Tungt læs

Dag to var hård.

Teltet var tungt.

Varmen var ulidelig

og vi havde ondt af

os selv. Vi

konkluderede i løbet

af de 4-6 timer op

og ned af klitterne

at straffen var en

del af det mentale spil fra instruktør-teaamet, for at demotivere os, idet vi var det stærkeste hold, fordelt på M/K. De andre tre hold havde knap 50% på kønsfordelingen. Om det var forklaringen på straffen fandt vi aldrig ud af, men vi formåede dog at være det første hold fremme ved næste post. Det var en kæmpe sejr og sejrsglæden gav fornyet energi. I den korte sejrspause vi havde, inden de tre andre hold ankom, fik vi lov til at smage frisk kamel-mælk hos beduinen på posten, hvilket var lækkert og, efter sigende, super næringsrigt.

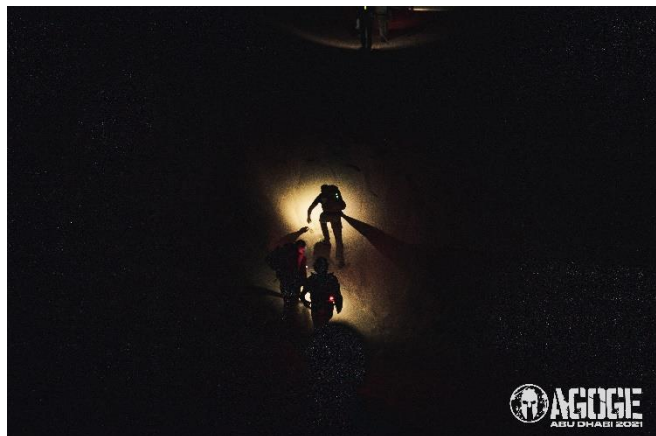
Det var til alle holdenes store fortvivlelse at vi fik at vide at teltet skulle med videre til næste post, som lå lige så langt væk, som vi allerede havde tilbagelagt. Da vi satte igang var vores hold overbevist om at vi kun skulle gå kort før vi ville blive standset og instrueret om at efterlade teltet. Men den melding kom ikke og holdets største krise var på denne del af eventen. Der var dårlig stemning, hvilket er meget akavet på et hold, hvor man stadig ikke kendte hinanden så godt og hvor enkelte

holddeltagere ikke kunne udtrykke sig på engelsk. Men det var tydeligt, at der var utilfredshed med de tre personer der ikke kunne tage deres del af det læs, der langsomt tappede vores vilje til at fortsætte. Lang tid efter mørket var faldet på blev vi endeligt instrueret om at efterlade teltet. Vi fik den korte instruks af instruktøren: "You are late. Follow me" og så satte han ellers i løb. Vi halsede efter ham, stadig med oppakning, gryder, vand m.m. op og ned i klitterne i knap en time. Vi ankom til næste post, samme tid som de andre hold midt på en saltslette ved en vandpost.

Den hårdeste nat i mit liv

Ved denne improviserede samling blev instrueret om at fylde op på vand, for vi skulle løbe det sidste stykke til nattens lejr. Lederen af instruktør teamet, som vi alle kendte som en seriøs ultraløber, forklarede at der blot var knap 6-8 km til lejren, hvilket vi vidste ville var en løgn. Han forklarede, at han havde i sinde at holde et højt pace i løb mod lejren. Han forklarede desuden at hvis man blev indhentet af bageste instruktør, så var man ude af eventen. Det var den hårdeste nat i mit liv. Vi fik efterfølgende at vide at vi havde tilbagelagt 21 km på de 8 timer vi løb op og ned i klitterne med fuld oppakning.

Vi mistede 4 deltagere den nat, dog utroligt nok ingen fra vores hold. Til trods for at det var det tidspunkt jeg var tættest på at give op, så fik jeg fornyet energi da vi endelig ankom til lejren. Alle hold var skygger af sig selv, men jeg vidste at det var

vigtigt at holde sig igang nu og ikke sætte sig ned for at hvile. Der var et par timer til solopgang og det var det koldeste tidspunkt på natten, så jeg mønstrede overskud til at briefe folk om at vi skulle have gang i et bål, så vi kunne holde varmen. Vi var drivvåde af sved og når/hvis kulden satte ind, så ville vi miste gejsten helt. På dette tidspunkt oplevede jeg folk falde i søvn midt i samtaler. Jeg så en af de andre holddeltagere falde i søvn mens han gik og vælte ansigtet først uden at tage fra. Det var rent zombieland. Altimens instruktørteamet gjorde os opmærksomme på at det var Ghazi-tid og at hvis hele holdet ikke bar bæltene med haler ville der være

konsekvenser. Jeg kunne på nuværende tidspunkt ikke overskue at tage burpees, så jeg var fysisk rundt og sørge for at alle mine holdmedlemmer havde bæltene på. Kort tid efter så vi et af de andre hold afvikle 200 burpees fordi en fra det respektive hold ikke bar bæltet. Vi havde lært fra kampene natten forinden og besluttede os for at tage kontakt til de andre hold og aftale at udkæmpe "Ghazi" under ordnede forhold, så ingen efterfølgende kunne klandre os for at være for hårde, to hold ad gangen med tre deltagere fra hvert hold. Alle hold vandt lidt haler fra hinanden og instruktør-teamet fik deres Ghazi. Da solen stod op vidste vi at der var under 24 timer tilbage af eventet. Vi vidste til gengæld også, at arrangøren altid skruede bissen på på den sidste dag.

Slutspurten

Under denne morgensamling ankom der lokale guides med kameler.

Formiddagen stod på at tillære sig kommandoer til kamelerne, på arabisk vel at mærke. Der blev efterfølgende afholdt konkurrencer med kamelerne, mod de andre hold. Vi kom på sidstepladsen (igen) og det betød at vi ingen ledetråde fik til at løse en efterfølgende gåde. Det resulterede i at vi var meget lang tid om at løse gåden og startede startede håbløst lang tid efter de tre andre hold, med et kort der var meget sparsomt med topografi og afstande.

Udover et intetsigende kort virkede det som om der lige var skruet ekstra op for varmen denne dag og flere fra holdet begyndte at udvise sikre tegn på dehydrering, søvnmangel m.m. Jeg havde dog genfundet energien, idet jeg havde haft altoverskyggende fokus på at drikke vand, samt indtage elektrolytter og salttabletter nærmest minutiøst planlagt. Det hjalp for mig at have noget struktureret at holde fokus på, når jeg blev presset på så mange parametre. Det var desuden en lettelse ikke at skulle bære på et 200 kg tungt beduintelt - det havde holdet ikke overlevet. For at aflede opmærksomheden for min egen elendighed besluttede jeg mig for at

holde fokus på den ene ungarer fra vores hold, der virkede allermest presset på holdet. Vi talte om alt mellem himmel og jord, alt for at holde ham igang. Til trods for vores holds dårligere start på denne del af eventen, formåede holdet igen at bevise sig, idet vi langsomt men sikkert indhentede de tre andre hold. De andre dage havde holdene oftest valgt forskellige ruter til næste post, men på denne sidste dag endte holdene på samme kurs i én lang kolonne. Alle vidste at Agoge oftest sluttede efter 60 timer og den viden holdt tilnærmelsesvist gejsten oppe hos de fleste, som vi nærmede os denne tidsgrænse.

Men idet vi ramte 60 timer, men fortsat kun kunne se sandklitter så langt øjet rækkede ramte realiteterne alle holdene. Det blev for uoverskueligt for enkelte fra de andre hold, der gav op løbende, som det gik op for dem at eventen faktisk kunne fortsætte 12 timer endnu. På et tidspunkt stødte vores hold på en af deltagerne fra de andre hold. Han var i meget dårlig tilstand og idet vi var den bagerste gruppe ville jeg ikke forlade ham, så jeg tog hans rygsæk over den ene skulder og ham under den anden, altilens jeg forsøgte at kommunikere med ham. Han var dog ukontaktbar og havde en mærkelig hikkende vejrtrækning. Jeg fik kontakt til instruktør teamet og det var tydeligt at han havde brug for lægehjælp. Kort tid efter var han afhentet i en læge ATV. Det viste sig, at han havde taget alt for mange salttabletter og at flere organer var svært påvirket af det store saltniveau i blodet. Kort tid efter faldt en af de mere erfarne deltagere sammen og var ukontaktbar i flere minutter. Instruktørteamet besluttede at vi skulle holdes os helt samlet på dette tidspunkt og et ekstra lægehold fulgte tæt efter holdene. Jeg var taknemmelig over at mit største problem var tiltagende pres på fødderne. Det var umuligt at holde det finkornede sand ude af støvlerne. Alle havde gamacher på, men sandet trak ind alligevel og hobede sig op inde i selve foret på støvlerne. Jeg havde tapet mine støvler helt ind med gaffatape og helt op af skinnebenet, men lige lidt hjalp det, så jeg besluttede mig under "slutspurten" at tage støvlerne helt af og gå barfodet, ihverfald for herværende. Hvilken befrielse! Victor, den ungarnske deltager jeg fulgtes med og jeg begyndte at tale om det mad vi skulle fortære så snart eventen var slut og pludselig hørte vi fortroppen juble. Vi havde flere gange før hørt jubel når de forreste hold troede de kunne se målet. Men de var blevet snydt af den ondeste fata morgana. Men da vi denne gang kunne se en motorvej og civilisation, for første

gang i knap tre dage, og at dette fantastiske syn ikke forsvandt da vi nærmede os, var der forløsning.

Eventen var slut og vi kunne bryste os med at have gennemført den fysisk hårdeste Agoge nogensinde, ifølge race director, da vi senere på aftenen under afslutningsceremonien på et slot i nærheden fik udleveret vores finishermedalje.

Der skal lyde en kæmpe tak til Støtteforeningen PI's Venner for deres bidrag til dette event.